Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

říjen 2018 / ročník XXVIII

Misijní POSLÁNÍ církve

Jubileum JUDr. Jana Kotouse

Poutní sezona VYVRCHOLÍ v Kájově

MISE českobudějovických bohoslovců

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Radek Tichý
Mše svatá pro začátečníky i mírně pokročilé

Knížka je určena všem, kdo mají rádi liturgii a chtějí proniknout do její krásy. Užitečná bude zejména těm, kteří se připravují na biřmování a na křest v dospělosti, i těm, kteří nechtějí ustrnout na cestě víry.
brož., 84 s., 119 Kč

Marie Baudouinová Croixová
Leonie Martinová
Starší sestra Terezie z Lisieu

S Leonií byly odmala těžkosti, dlouho zůstávala ve stínu svých sester a rodičů. Přesto se stala nadějí pro mnohé. Je svědectvím, že u Boha není beznadějných případů.
brož., 168 s., 249 Kč

Louis de Wohl
Král David

Strhující román o králi Davidovi, který neproslul jen uměním bojovat, ale chtěl klást Boha na první místo. Nebyl bez hříchu, ale uměl se pokořit před Bohem a litovat svých provinění.
brož., 328 s., 399 Kč

Roy Wenzl, Travis Heying
Nejsilnější zbraň (2. vydání)
Emil Kapaun, vojenský kaplan a hrdina korejské války

Otec Kapaun, americký vojenský kaplan s českými kořeny, byl řadě svých spolubojovníků posilou, mnohým z nich dokonce zachránil život. Od roku 1993 probíhá jeho kanonizační proces.
brož., 144 s., 239 Kč

Anselm Grün
Pokora a zakoušení Boha (dotisk)

Pokora je nezbytná ctnost pro každého, kdo se chce více přimknout k Bohu a žít v jeho blízkosti. Autor hojně čerpá z Bible a moudrosti pouštních otců.
brož., 64 s., 99 Kč

Denní modlitba církve – Laický breviář (3. dotisk)

Jednosvazkové vydání obsahuje texty na celý rok pro ranní chvály, modlitbu uprostřed dne, nešpory a modlitbu před spaním.
váz., 2248 s., 790 Kč

Obsah

Biskup Vlastimil Kročil požehnal ležák pro charitu. Z várky ochutná i Svatý Otec 3

O sociální politice, historii a o tom dalším… 4

Prázdninová mise bohoslovců z českobudějovického semináře Redemptoris Mater 6

Vikariátní pouť v Ševětíně 9

Poutní sezona vyvrcholí v Kájově 9

Městys Štěkeň poděkoval Bohu za 700 let osídlení 9

Slovo života pro děti 10

Dialog propojuje neziskovky s podnikateli 12

DCR připravuje a zve…. 13

Dr. Beneš 14

Zveme vás… 15

Přinášet všem radostnou zvěst 16

XI. celostátní katechetický kongres 17

Biskupské gymnázium přivítalo nové studenty 18

Personalia 18

Setkání s Písmem Svatým 19

Misijní pouť rodin na Klokotech 20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ
Vydává Biskupství českobudějovické
Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz
Redakční rada: JUDr. Jan Kotous,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.
Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová
Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603
ISSN 1212-8074
Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.
Uzávěrka příštího čísla je 10. 10. 2018

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na obálce: V rámci připomínky 70. výročí úmrtí prezidenta E. Beneše doprovodil 3. září biskup Vlastimil Kročil premiéra Andreje Babiše při prohlídce vily manželů Benešových; foto: Luděk Krušínský.

Položením věnce na hrob, modlitbou a následnou zádušní mší svatou uctili 3. září 2018 v Sezimově Ústí památku prezidenta E. Beneše kardinál Dominik Duka a biskup Vlastimil Kročil.

Biskup Vlastimil Kročil požehnal ležák pro charitu. Z várky ochutná i Svatý Otec

Diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil požehnal 7. září zvláštní várku českobudějovického Budvaru, jejíž výtěžek pomůže klientům českobudějovické diecézní charity. Požehnané pivo obdrží darem také papež František.

„Várka je výjimečná tím, že jejím konečným účelem bude naše společná snaha podpořit účinnější pomoc a službu, kterou svým klientům poskytuje českobudějovická diecézní charita. Iniciativa může do budoucna napomáhat při rozvíjení dobrých vztahů mezi všemi partnery, kteří se na ní podílejí. Za toto společné dílo jsem velmi rád“, řekl otec biskup.

Požehnanou limitovanou várku světlého ležáku bude pivovar nabízet v rámci letošních adventních trhů na náměstí Přemysla Otakara II. v období 30. 11.–23. 12. a část výtěžku z každého prodaného piva daruje na projekty Diecézní charity České Budějovice. Z várky bude připraveno 123 lahví o objemu 1l jako dar pro papeže Františka. Společný projet Biskupství českobudějovického a Budějovického Budvaru, n. p. chce podpořit sociální služby a účinnější pomoc klientům diecézní charity, kterou biskupství zřizuje a současně aktivovat veřejnost k příspěvku na tento úmysl. *„Finanční dar bychom chtěli použít na rozvoj našich aktivit na území krajského města. Záměr vybereme společně a vybrané prostředky chceme co nejlépe zhodnotit“,* uvítal iniciativu Jiří Kohout, ředitel charity.

Také pro samotný pivovar se jedná o zcela zvláštní aktivitu,

přestože většinu své produkce exportují do 80 zemí světa a prodávají mimo domovský region. *„Máme minimálně morální povinnost něco zpátky tomuto regionu vracet. Jsme proto rádi, že podařilo vymyslet společný projekt charitativního piva a spojit se na něm s diecézní charitou“,* řekl ředitel pivovaru Petr Dvořák. Podle biskupa Vlastimila Kročila tato iniciativa ukazuje, že lze rozvíjet spolupráci i se subjekty, které nejsou přímo zaměřeny na charitativní činnost, která je vlastní církvi. *„Pro takovou spolupráci hledáme partnery, kteří mají možnost tuto činnost podpořit a tato iniciativa je toho dobrým příkladem,“* uvedl.

Red.

O sociální politice, historii a o tom dalším...

Životní jubileum oslaví v říjnu emeritní kancléř Vyšehradské kapituly, pedagog na Právnické fakultě UK a autor řady odborných statí JUDr. Jan Kotous. Českobudějovického rodáka, nositele důstojnického kříže Maltézského záslužného řádu a Svatovojtěšské medaile Arcibiskupství pražského, poutají k českobudějovické diecézi osobní vztahy.

Pane doktore, v letošním roce, 18. října, slavíte jubileum. S jakými pocity?
Se smíšenými. Pan kardinál Coppa, když mu bylo 70 let, přešel to vyjádřením „to není žádný věk". Také se říká, „každý je tak starý, jak se cítí". To je sice pravda, ale když jste v důchodu a odpadnou Vám denní pracovní stereotypy a návyky, je to přece jen trochu jiné. Co je asi pro každého důchodce „nejhorší", je změna prostředí a úbytek přátel. Tady myslím těch pracovních přátel.

Zleva vyšehradský probošt Mons. Anton Otte, biskup královehradecký Mons. Jan Vokál, Jan Kotous

To se ale o Vás říct nedá. Vždyť stále pracujete a externě působíte na dvou vysokých školách – na Právnické fakultě Univerzity Karlovy a soukromé vysoké škole Cevro Institut.
K pražské právnické fakultě je můj vztah poměrně citový. Nejenom, že je to moje alma mater, která mne připravila k výkonu právnické profese, ale také proto, že díky jejím pedagogům a mým učitelům otevřela určité obzory, které by mi asi jinak asi zůstaly uzavřeny. Na ní jsem, díky svým profesorům Václavu Vaněčkovi, Karlovi Malému nebo Jaromíru Kinclovi poznal, že historie může být nejenom koníčkem, ale zejména dobrou učitelkou života. Na fakultě jsem také začal navštěvovat nepovinný seminář z církevního práva (ještě v době platnosti původního CIC/1917). To mně později velmi pomohlo, když jsem v roce 1990 připravoval zdůvodnění žádostí o navrácení nemovitostí v areálu Vyšehradu Vyšehradské kapitule. Ostatně církevnímu a konfesnímu právu se věnuji jako výběrovým předmětům právě na Cevru. Jsem rád, že mezi posluchači je poměrně velký zájem, že si z těchto předmětů vybírají témata svých kvalifikačních prací.

Na právnické fakultě jste se věnoval, vlastně stále věnujete jiné oblasti – sociální politice.
Máte pravdu. Sociální politiku lze vymezit jako sféru jevů a procesů ovlivňujících postavení člověka ve společenské struktuře a jeho životní šance. Už z toho můžete odvodit, jak jsou sociálněpolitické otázky a jejich řešení důležité pro každou společnost. Vyjma těch totalitních. Na počátku 50. let byla sociální politika úplně odvržená, protože jeden z klasiků marxismu – leninismu Bedřich Engels kdysi napsal, že až dělnická třída zvítězí, nebude třeba sociální politiky, sociálněpolitických opatření. Naše „strana a vláda" si myslely, že máme socialismus v kapse a sociální politiku totálně odvrhly. K právu má sociální politika opravdu blízko, protože právo je jejím nezastupitelným nástrojem, který vytváří základní rámec jejího uplatnění. I když, po pravdě je třeba říct, že různé oblasti práva mají na realizaci sociální politiky odlišný vliv. U některých jde o bezprostřední souvislost – sem patří právo sociálního zabezpečení, právo pracovní nebo zdravotní. U dalších jde o souvislost nepřímou – např. občanské právo se tím, že reguluje vztahy mezi lidmi (rodinné právo, bytové právo) významně dotýká sociální politiky. A podobně je tomu i u správního práva nebo práva trestního. Samozřejmě, sociální politika má velice blízko i k církvi. Dalo by se říci, že je jedním z důležitých nástrojů péče církve o člověka. Vezměte si například „Desatero" nebo Ježíšovo „Kázání na Hoře". Cožpak to nejsou základní sociálněpolitická opatření, která se promítají do života každého křesťana, aniž si to uvědomuje?

Dlouho jste jako právník pracoval na českém ministerstvu práce a sociálních věcí. Máte na tu dobu nějakou zajímavou vzpomínku?
Pracoval jsem tam 10 let a zabýval se právě sociálněpolitickou legislativou. V 80. letech minulého století nastalo určité uvolnění a opět se začalo o sociální politice hovořit z koncepčního pohledu. Z té doby mám dvě vzpomínky. Nepamatuji si přesně rok, ale někdy v polovině 80. let se vážně diskutovalo o odstranění řádových sester z ústavů sociální péče. Vzpomínám si, že tehdy jsme se proti tomu postavili tři pracovníci ministerstva: Byl to MUDr. Ferdinand Třebický, který měl na starosti sociální lékařství, MUDr. Naděžda Kavalírová (pozdější předsedkyně Konfederace politických vězňů), za oblast sociální péče a já za legislativu sociální politiky. Naše odborné stanovisko bylo vyslyšeno a sestry odejít nemusely. Ale jak už jsem řekl, nastávalo tehdy určité uvolnění a „perestrojka" klepala na dveře. Podobnou vzpomínku mám v této souvislosti také s právnickou fakultou. Ke konci 1. poloviny 80. let přišel učitel právnické fakulty doc. JUDr. Karel Pinc s myšlenkou, vybudovat na fakultě vědecký ústav zabývající se sociálním rozvojem. Tedy ne ještě sociální politikou, ale sociálním rozvojem. Podařilo se mi tehdy přesvědčit na ministerstvu odpovědné pracovníky, aby tento záměr podpořili.

Ústav vznikl a velmi dobře pod Pincovým vedením rozvíjel svoji činnost. Bohužel doc. Pinc na počátku 90. let vážně onemocněl a v roce 1994 zemřel. Ústav byl sloučen s katedrou pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, mně byla svěřena výuka a garance předmětu Úvod do sociální politiky. Rovněž jsem se podílel i na výuce dalších sociálně-politických předmětů.

Jednou z přednášek, které jste zařadil do předmětu Úvod do sociální politiky, je i přednáška o roli církve v sociální oblasti.

Máte pravdu. Nazval jsem to „Církev a sociální politika". Přednáška má celkem pět bloků. Posluchače nejprve seznamuje s historickými a teoretickými východisky. Dnešní mladí studenti toho mnoho neví o osobě sv. Augustina, jeho učení „o daru a ovoci". Nebo sv. Basilu Velikém, kterého většinou vnímáme jako zakladatele východního mnišství. Že také budoval hospice, nemocnice, stravovny chudých a nemocných, to už nám jaksi uniká. Stejně tak, kdo dnes ví, že v 10. století působil ve Veroně biskup Raterius, který sepsal traktát sociální etiky a jako první mluví o mzdách úměrných vynaložené námaze a potřebám dělníka? A co třeba jiný biskup jménem Antonio Pierozzi? Toho můžete najít dokonce mezi svatořečenými jako sv. Antonína z Florencie. A tak bych mohl pokračovat dál a dál. Dalším blokem je povídání o sv. Tomáši Akvinském a jeho výkladu křesťanské lásky, milosrdenství a dobročinnosti. Víte, že sv. Tomáš je autorem dnes velmi moderní teorie minimálního sociálního zabezpečení? Samozřejmě není možné pominout vybrané instituce středověké církevní charity nebo povídání o působení církve na sociálním poli v XIX. století, kam klademe počátky moderní sociální politiky a dokonce sociálního státu na evropském kontinentu. Přednášky mají úspěch, a jeden čas byly dokonce součástí postgraduálního studia.

A co charita?

Samozřejmě. Bez výkladu o charitě a charitní práci by to nebylo úplné. Většinu aktivit dnes mohou studenti najít na internetu, na konkrétních stránkách jednotlivých diecézí. V přednášce se hlavně zmiňuji o historii charity a charitního hnutí. Nemohu pominout práci charity v době totality, kdy její činnost byla omezena na výrobu devocionálií, vydávání předem odsouhlasené literatury a rekreaci duchovních. Porovnání její činnosti včera a dnes nakonec poslouží studentům, aby si udělali obrázek, jak byla charitní práce za totality zcela záměrně potlačena a co za ní dnes zůstává. Myslím, že tento příklad má velkou vypovídací hodnotu.

Jinou oblastí Vašeho zájmu je historie, zejména právní dějiny. Z historie bychom se měli učit nepřetržitě. Domníváte se, že je tomu tak v dostatečné míře?

Byla to právě láska k historii, která mne nakonec motivovala využít příležitost, vyskytující se jednou za život. Stal jsem se vedoucím Kanceláře královské kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Dostal jsem tak příležitost věnovat se s plným nasazením druhému místu české státnosti po Pražském hradu, využívat bohatý kapitulní archiv a knihovnu. Práce na Vyšehradě mi dala možnost uspořádat 10 samostatných výstav z restaurovaných fondů kapituly, zorganizovat několik historických sympozií a seminářů, iniciovat nebo se podílet na vydání řady publikací shromažďujících poznatky nejen z národní a církevní, ale i tak trochu právní historie Vyšehradu. Pochopitelně vše nezvládne člověk sám, a proto rád a s vděčností vzpomínám na tehdejší členy kapituly, též na pana kardinála Vlka, který jako vystudovaný historik – archivář mi byl nápomocen a často „mi vedl ruku". Celkově to byla práce nesmírně zajímavá a já jsem za ní hluboce vděčen, i proto, že jsem z ní vytěžil prameny svých odborných prací a populárních článků.

***Jan Kotous** se narodil 18. října 1948 v Českých Budějovicích. Vystudoval právnickou fakultu UK v Praze. Pracoval jako podnikový právník v Českých Budějovicích, od r. 1980 v Praze na ministerstvu práce a sociálních věcí, v letech 1990-92 na ministerstvu kultury. Od r. 1992 vyučuje na Právnické fakultě UK v Praze a publikoval ve svém oboru řadu odborných statí. V letech 1991–2011 vedl Jan Kotous kancelář Vyšehradské kapituly. Vyjednal navrácení většiny církevních nemovitostí, které byly za jeho působení na Vyšehradě rekonstruovány, včetně baziliky sv. apoštolů Petra a Pavla. Byl zrestaurován sbírkový fond kapituly, z kterého bylo uspořádáno ve spolupráci s Národním muzeem celkem 14 výstav. V době jeho působení na kapitule byly vydány 4 vědecké sborníky a 4 monografie z dějin Vyšehradu a kapituly, ve kterých publikoval své autorské příspěvky.*

Jan Kotous je od roku 1996 nositelem důstojnického kříže řádu pro Merito Melitensi, za jeho práci pro Maltézský řád a od roku 2008 Randovy medaile. V roce 2013 mu kard. Dominik Duka udělil stříbrnou Svatovojtěšskou medaili Arcibiskupství pražského za zásluhy, znovuobnovení a rozvoj Královské kolegiátní kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Jan Kotous je předsedou Společnosti Vyšehrad, jíž spoluzakládal. V roce 2016 mu českobudějovický biskup Vlastimil Kročil udělil Medaili sv. Auraciána.

Řadu let jste také předsedou zapsaného spolku Společnost Vyšehrad.

Ano, jsem v pořadí již třetím předsedou za 28 let existence tohoto spolku. Vznikl se souhlasem pana kardinála Tomáška již během roku 1990, kdy byla obnovena po právní a hospodářské stránce činnost Vyšehradské kapituly. Účelem spolku tehdy bylo sdružovat především odborníky a další zájemce z řad veřejnosti, kterým „ležel Vyšehrad na srdci". To se podařilo a členství bylo skutečně reprezentativní. Jeho prvním předsedou byl (dnes už zvěčnělý) PhDr. Jiří Břeň, vedoucí prehistorického oddělení Národního muzea. Členové byli významní historici, antropologové, právníci, ale také lékaři, apod. Dr. Břeň měl mimochodem velké vazby k nám, Jihočechům. Po mnoho let vedl archeologický výzkum keltského oppida na Třísově, tam jsme se také počátkem 60. let poznali a od té doby jsme byli přáteli.

Pane doktore, děkuji za rozhovor.

Red.

PRÁZDNINOVÁ MISE BOHOSLOVCŮ
z českobudějovického semináře Redemptoris Mater

Foto: Archiv semináře Redemptoris Mater

Na podzim minulého roku byl otevřen v Českých Budějovicích Diecézně-misijní mezinárodní seminář Redemptoris Mater. Cestu rozlišování povolání a přípravy ke kněžství v něm započalo šest bohoslovců ze čtyř zemí Evropy. Po zakončení prvního formačního roku čekala na bohoslovce letní pastoračně-misijní praxe.

Kritériem volby pro oblast jejich první misie byla především nutnost procvičování českého jazyka, jež tento rok bohoslovci pilně studovali, ale také důležitost se alespoň částečně seznámit s realitou některých farností v České republice. Redakce magazínu Setkání požádala o shrnutí jejich zkušeností.

Letos byly upřednostněny dvě z farností, kde je živá zkušenost formace Neokatechumenátní Cesty, jež je nedílnou součástí itineráře duchovní formace bohoslovců. Jednalo se o farnosti na Moravě: Valašské Meziříčí a Jemnice. Na dvoutýdenní zkušenost v těchto dvou farnostech pak navázala týdenní mise mezi nejchudšími z chudých v Plzni. Příští rok budou bohoslovci vykonávat svou evangelizační praxi v některé z farností českobudějovické diecéze a následující rok budou posláni na dva měsíce do některé z misijních zemí mimo evropský kontinent.

Mariano Zanolli

Mariano – 26 let a přišel z Říma. *„První týden jsem trávil společně se dvěma bohoslovci ve Valašském Meziříčí. Jedná se o farnost plnou mladých rodin, které aktivně pomáhají kněžím v jejich pastoraci. Po bližším seznámení se s těmito rodinami jsem si uvědomil, jak je pro kněze jejich přítomnost v pastoraci nesmírně důležitá, jelikož se tím vytváří vzájemná blízkost a pomoc.*

Druhý týden jsme byli ve farnosti v Jemnici na jihu Moravy, která patří počtem farníků k menším farnostem. Žije se zde v jednoduchosti a pokoře. Zde jsem viděl, jak je důležitá pastorace starších lidí, kteří by jinak zůstali zcela opuštěni. Uvědomil jsem si, jak důležitá jsou často i malá gesta, které vstupují do srdce těch, kteří jsou jimi obdarováni a pomáhají proměňovat jejich pocity ve vděčnost.

Třetí týden jsme jeli do Plzně, velkého města, jehož realitou je i přítomnost Romů, lidí chudých, často bez střechy nad hlavou. Náplní naší misie bylo jít především za těmito lidmi a trávit s nimi určitý čas. Snažit se přinést úsměv tam, kde už ho příliš dlouho tito lidé nezakusili, a dát něco k jídlu těm, kteří nic neměli. Bylo pro mě velice silné se společně s nimi účastnit mše svaté; vidět, jak se snaží zachytit alespoň špetku naděje, která je ještě udržuje naživu. Tuto zkušenost jsme prožili v jedné romské čtvrti, kde na mši přišli dospělí, doprovázeni spoustou dětí. Bylo úžasné pozorovat, jak si mše svaté cení. Po skončení mše jsme ještě dále hráli a zpívali a vytvořila se tak hezká atmosféra, že ani děti ani dospělí nechtěli, abychom odešli. Tato zkušenost byla pro mě velmi důležitá a moc povzbuzující především v tom, že jsme mohli přinášet radost tam, kde není, nebo možná je, ale je ukrytá a navenek se neprojevuje.“

Daniel Galindo

Danielovi je 20 let a pochází ze Salamanky ve Španělsku. *„I já mám za sebou svůj první rok semináře Redemptoris Mater v Českých Budějovicích. Během období pastorační praxe mi dal Bůh možnost si trochu i odpočinout, protože tento rok byl velmi náročný. V tomto letním období jsme se setkali s mnoha rodinami a měli možnost alespoň částečně poznat realitu křesťanského života několika farností v České republice.*

První týden jsem byl i já ve Valašském Meziříčí. To, co mě nejvíce oslovilo, byla veliká milost znovu objevovat a zakoušet lásku v křesťanských rodinách. Jsem přesvědčen, že v dnešní době je nezbytné, aby kněz kráčel ve svém poslání ve společenství rodin.

V Jemnici, na druhém místě naší letní praxe, bylo dojímavé doprovázet místního faráře a pozorovat jeho jednoduchost a velkodušnost v naplňování Božího poslání.

Nejsilnější a nejvíce intenzivní byl ovšem zážitek z Plzně. Tam jsme šli k nejchudším, k Romům, a k těm, které svět odmítá. Tato zkušenost mi pomohla uvidět, že Ježíš Kristus je skutečně s těmi posledními na zemi. Bylo pro mě úžasné pozorovat, jak se k nám romské děti hlásily a chtěly si s námi hrát. Krásná vzpomínka v srdci mi zůstane na Erika a Romana, dvě z romských dětí: Erik mi dal před naším odjezdem bonbón, pravděpodobně jediný, který měl. Roman, tříletý chlapeček, nám stále lezl do dodávky, protože nechtěl, abychom odjeli, tak byl šťastný z naší přítomnosti. Odjel by klidně s námi. Tato misie v Plzni mi dala možnost zakusit, že dotýkat se utrpení lidí, znamená dotýkat se Ježíše Krista. Díky této misii jsem viděl, že člověk může být ve své službě druhým šťastný, i když se setkává s nejistotou, nemocí a utrpením."

Dawid Danilewicz

Z polského Lublinu přišel 20 letý Dawid. *„Většinu věcí ohledně naší skupiny tří bohoslovců již Mariano a Daniel popsali. Já zmíním jen to, co na mě udělalo největší dojem. I pro mne byla nejsilnější misie v Plzni, kterou jsme společně s Otcem Martinem Sedloněm dělali mezi bezdomovci. Byl jsem doslova uchvácen, s jakou láskou Otec Martin obětoval svůj čas, aby těmto nejchudším přinášel Krista a dával jim zakoušet, jak velkou lásku má Bůh k hříšníkům. Je velmi obtížné se dostávat do srdcí těchto lidí, pochopit jejich životní situace. Jsem ale plně přesvědčen, že tato misie přinese v budoucnu dobré plody a pomůže jim ke spáse.*

Čas této misie byl pro mne časem setkání s lidmi, kteří patří k věřícím zde v České republice, a se zdejšími tradicemi. Byl to důležitý čas, protože mi pomohl vidět Krista v druhých a přiblížit se k Němu."

Viktor Jaković

Viktorovi je 25 let a pochází z Chorvatska. *„Mám za sebou již šestiletou formaci ke kněžství v Semináři Redemptoris Mater v Pule v Chorvatsku. Od září minulého roku mi byla nabídnuta možnost pomoci s otevřením nového semináře v Českých Budějovicích s perspektivou, že zde i dokončím formaci ke kněžství, a dá-li Bůh, budu moci být k dispozici ve službě této diecézi.*

Já jsem byl poslán první týden do farnosti v Jemnici. Bylo hezké vidět Otce Josefa Brychtu, faráře již staršího věkem, ale stále plného horlivosti, lásky a trpělivosti vůči těm, kterým sloužil, z nichž mnozí byli lidé velmi chudí. Během týdne, který jsme s ním v Jemnici strávili, jsme se setkali s různými lidmi, sdíleli jsme s nimi naše zkušenosti a Bůh nám s nimi dal nakonec takovou jednotu, že nám bylo líto tuto farnost opouštět.

Druhým místem naší praxe byla farnost ve Valašském Meziříčí. I tam na nás čekal velmi hezký týden. Farář, Otec Pavel Stefan, a kaplan, Otec Slavomír Ordoš, nás přijali velmi vstřícně. Byl jsem doslova ohromen silným duchovním životem této farnosti. Jedna věc byla pro mě velmi očividná: Neokatechumenátní cesta, která je ve farnosti přítomna už přes dvacet let, za tu dobu přinesla mnoho duchovních plodů. Tolik mladých lidí, chlapců a děvčat, kteří se snaží žít opravdovým křesťanským životem, kteří dávají znaky „dospělé" víry v tomto tak sekularizovaném světě. Rodiny, které se otvírají životu, a mají šest, sedm, deset i víc dětí, jako například jedna úžasná rodina, kde tato matka porodila celkem jedenáct dětí, přičemž všechny porody byly provedeny císařským řezem.

Foto: Archiv semináře Redemptoris Mater

Foto: Archiv semináře Redemptoris Mater

Foto: Archiv semináře Redemptoris Mater

Poté jsme se přesunuli do Plzně, abychom tam prožili poslední týden naši misijní praxe, a ta byla tedy „misijní" jak se patří. Udělali jsme zkušenost evangelizace a dobročinné služby mezi těmi nejchudšími z nejchudších. Zasáhl mne obzvláště příběh jednoho muže, který se jmenoval Josef. Jednoho dne mi vyprávěl o svém životě, o tom, jak se dostal na ulici, na které žil už celých 11 let. Vyzval mě, abych se šel podívat na místo, kde bydlel. Když jsem uviděl most, ke kterému jsme se přibližovali, bylo mi všechno jasné. Bydlel pod tímto mostem, hned u řeky. Mezi bezdomovci byl známý, říkali mu „děda". Josef byl téměř po celou dobu naší misie stále s námi. Pomáhal nám dokonce v kuchyni připravovat jídlo pro chudé. Pozoroval jsem, jak pro něho bylo důležité být s námi, protože se cítil být přijatý takový, jaký je. Josef věděl, že ho Kristus má rád, a viděl v tom smysl života, i když jeho realita je taková, jaká je. Navštívili jsme také dvě chudé romské komunity. Myslím, že momenty a pocity, které jsem tam prožil, nezapomenu do konce života. Ve všech těchto lidech jsme silně vnímali přítomnost Krista."

Giovanni Giuliani

Z městečka Ostra ve střední Itálii přišel 23 letý Giovanni. *„Jsem vděčný za to, že jsem měl možnost v tomto období se alespoň částečně dotknout reality církve v České republice. Viděl jsem, jak se nemalá část pastorační péče soustřeďuje na pomoc nejslabším.*

První týden jsem společně se dvěma dalšími bohoslovci z našeho semináře strávil v Jemnici, kde jsem viděl nutnost toho, jak je nezbytné být nablízku k těm, kteří jsou sami, kteří nic nemají.

Druhý týden jsem byl ve farnosti ve Valašském Meziříčí. Tam jsem vnímal, jak je potřebné a krásné, když se kněz cítí být milován farníky a spolu s nimi buduje farní společenství.

Třetí týden jsem byl v Plzni. Musím upřímně říci, že touto zkušeností jsem byl vnitřně velmi hluboce zasažen. Každý den jsme chodili mezi lidi bez domova, mezi Romy a mezi lidi opravdu z okraje společnosti. Zpočátku jsem nerozuměl smyslu této misie, ale pak jsem viděl čím dál tím jasněji, jak tito lidé byli osloveni tím, že za nimi někdo přišel, přinesl jim něco k jídlu, a hlavně to, že se mohli cítit být námi přijati takoví, jací jsou. Tato zkušenost mi pomohla vrátit se nazpět k jednomu důležitému momentu mých osobních dějin, díky kterému se všechno změnilo. Byla to chvíle, kdy jsem zakusil, že Bůh mě neodsoudil za mé hříchy. Na toto jsem si v Plzni vzpomněl a pokusil jsem předat tuto svoji osobní zkušenost i těmto lidem. Učinilo mě to šťastným. Právě to, že se mi podařilo s Boží pomocí dát zakusit těmto lidem, aby se mohli cítit být alespoň na chvíli nesouzeni za jejich některá chybná životní rozhodnutí a mohli zakusit, že je někdo přesto má rád. Ze srdce jim přeji a modlím se za to, aby mohli zažít ještě mnohokrát tuto lásku bez toho, aby je někdo soudil."

Stanisław Smykowski

20 letý Stanisław pochází z polské Gdynie. *„Po všech přípravách na inauguraci nové budovy semináře jsem byl velmi unavený, takže jsem spíše toužil po tom, v červenci odjet domů, než být ještě tři týdny na pastorační praxi v České republice. První týden byl pro mě spíše časem odpočinku. Zažil jsem lásku bratří z neokatechumenátních společenství ve Valašském Meziříčí, a když jsme po týdnu měli odjíždět do Jemnice, neměl jsem vůbec chuť, ale neměl jsem na výběr.*

Během týdne v Jemnici jsme stihli navštívit mnoho kostelů z nedalekého okolí, ale především jsme viděli svatost lidí, kteří se dali do služeb církve. Moc mě oslovil příběh jednoho muže, který tam pomáhá ve farnosti. Byl alkoholik a měl problémy v manželství. Ale Pán vstoupil do jeho života tak radikálně, a to prostřednictvím faráře, Otce Josefa, že ho vyvedl z této závislosti a přivedl na cestu modlitby a poctivé práce. Dnes již závislý na alkoholu není. Den, kdy byl od alkoholu osvobozen, slaví dokonce více, než své narozeniny.

Poslední týden jsme strávili v Plzni. Měli jsme příležitost pracovat mezi bezdomovci a Romy. Snažili jsme se jim hlásat slovo o Kristově lásce ke všem lidem, ale také jsme jim nosili oblečení a jídlo, které jsme sami připravovali. Ve všech těchto případech jsem byl velmi vnitřně zasažen láskou Otce Martina, kterého jsme doprovázeli. On zde pracuje s těmito lidmi již dlouhé roky, zasvětil jim skutečně velkou část svého života, a přitom zde na zemi nemá téměř vůbec nic. Bylo to pro mě velké svědectví. Několikrát jsme také navštívili romské čtvrti a slavili tam s nimi mši svatou. Byl jsem překvapen, jakou radost jim přinesla naše přítomnost. Zakončím své povídání konstatováním, že jsem byl nakonec velmi šťastný, že mi Bůh daroval tento čas."

Tolik tedy od našich bohoslovců, kteří budou pokračovat na své cestě rozlišování svého povolání v Semináři v Českých Budějovicích. S radostí vám mohu oznámit i zprávu, že k nim přibydou od října další dva bohoslovci: jedná se o Stanislava Matysku z Valašského Meziříčí a Ivicu Čulara z Botice (Makedonie). Dawid Danilewicz se rozhodl odejít na rok na misijní zkušenost do Polska, kde bude pomáhat rodinám na misiích, a tudíž nebude letos s námi v semináři. Na závěr chci poděkovat vám všem, kteří jste se 8. července zúčastnili slavnostní mše svaté u příležitosti inaugurace zrekonstruované budovy bývalého Kněžského domu v Suchém Vrbném, nynějšího sídla semináře. Zároveň vás chci požádat o modlitby, aby tito mladí muži mohli na své životní cestě dobře rozeznat Boží vůli, a měli také dost síly v ní nadále kráčet.

P. Zdeněk Gibiec, rektor semináře

Vikariátní pouť v Ševětíně

V sobotu 1. září se oba budějovické vikariáty, město i venkov, sešly na vikariátní pouti v Ševětíně. Při mši svaté jsme vyprošovali Boží požehnání do nového školního roku žákům, studentům i učitelům.

Poté jsme šli na farní dvůr občerstvit se grilovanými špekáčky a jinými dobrůtkami, abychom nabrali sil na plnění úkolů. Za každý splněný úkol dostávaly děti razítko do svého poutnického průkazu. Na farním dvoře si vyrobily papírový míček ovázaný různými barvenými vlnami a na stanovišti vedle kostela ho hned vyzkoušely. Na překážkové dráze si zase malí i velcí vyzkoušeli svou zdatnost a bystrost. Čekalo na ně hudební stanoviště s tahací harmonikou, kde nejprve poznaly písničku a pak si ji zazpívaly. Zdolávání horolezecké stěny byla však největší zábava. Odměnou pro všechny byla pohádka o Sněhurce, kterou nám zahrálo Divadlo Víti Marčíka.

S požehnáním, s připomenutím si andělů strážných a perníčkem z pouti jsme se vrátili do svých farností a svých domovů.

Ludmila Tröstlová

Foto: Ludmila Tröstlová

Foto: Ludmila Tröstlová

POUTNÍ SEZONA vyvrcholí v Kájově

O druhém říjnovém víkendu uzavře poutní sezonu v českobudějovické diecézi hlavní pouť v Kájově. Bohatý dvoudenní program slibuje 13.–14. října ojedinělé duchovní zážitky.

Sobotní podvečer otevře možnost přistoupit ke **svátosti smíření,** následovaná **mší svatou s novokněžem Vojtěchem Blažkem.** Ten následně udělí novokněžské požehnání. Světelný průvod a **večer chval** pak přejde v celonoční adoraci. Nedělní program zahájí **ranní chvály** následované **mší svatou,** celebrovanou českokrumlovským vikářem a prelátem **Václavem Píchou. Hlavní poutní mši** v 10 hodin odcelebruje litoměřický biskup **Mons. Jan Baxant.** Víkendový program uzavřou **litanie k Panně Marii** a svátostné požehnání.

Poutní areál římskokatolické farnosti v Kájově pamatuje Přemyslovce, Rožmberky i Schwarzenbergy a patří mezi nejstarší mariánská poutní místa v Čechách. Samotný kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kájově byl dostavěn jako dvoulodní koncem 15. století, v pozdně gotickém stylu. Ukrývá pozdně gotickou sochu Panny Marie Kájovské. Tradice mariánských poutí v Kájově však sahá až do 13. století. Hlavní pouť tu začíná vždy druhou sobotu v říjnu. *„Pokračuje celou noc a vrcholí v neděli. Tento víkend je hlavní kájovská pouť a klíčem je ta druhá sobota v říjnu, které se říká zlatá. Takto to naši předkové zařídili a takto se to slaví po staletí,“* vysvětluje duchovní správce areálu, českokrumlovský prelát Václav Pícha.

Důkazem popularity a úcty také k českému světci Janu Nepomuckému je samostatná kaple v objektu kostela. *„Tato kaple byla postavena roku 1699, tedy několik let před blahořečením tohoto světce a svatořečením, které bylo až v roce 1729“,* připomíná sestra Karmela.

Pro poutníky, kteří se druhý víkend v říjnu zúčastní celonoční adorace, je na faře v Kájově připraven nocleh s občerstvením. *„Srdečně zveme všechny věřící na pouť k Panně Marii Kájovské. Přineste s sebou všechny své starosti i radosti a svěřte je Matce Boží. U ní stále nacházíme povzbuzení a posilu. Prosíme, přijďte se společně pomodlit za náš národ, církev, kněze, mír, za naše rodiny a nemocné a vyprosme si její přímluvy u Boha“,* zvou sestry sv. Kříže z Kájova.

Red.

Vystřihni a přelož, promění se v pohodlnou kartičku, která tě může provázet tento měsíc.

#WordTeensCard #10

„Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.“ (*Gal* 5,18)

Někteří z první křesťanské komunity v Galacii *(dnes je součástí Turecka)* tvrdili, že je nutné, aby křesťané dodržovali všechna pravidla Mojžíšova zákona, aby byli milí Bohu a dosáhli spásy.

Podle apoštola Pavla nejde o to, abychom ***„nedodržovali Zákon“,*** nýbrž spíše o to, abychom **ho přivedli k jeho základnímu a náročnějšímu kořeni** a nechali se přitom vést Duchem Svatým.
Svatý Pavel píše: ***„Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: Miluj svého bližního jako sebe.“*** (*Gal* 5,14)

„Láska nás pohání, láska nám radí, jak odpovídat na situace a jak se rozhodovat. **Láska nás učí rozlišovat:** toto je dobré, to udělám; tamto je špatné, to neudělám. **Láska nás vede k tomu, abychom jednali pro dobro druhých.** Nejsme vedeni zvenčí, ale z onoho počátku nového života, který do nás vložil Duch Svatý. **Srdce, mysl, všechny naše schopnosti a síly mohou ‚jít podle Ducha´**, protože jsou sjednocené láskou a dány zcela k dispozici Božímu plánu s námi a se společností. **Jsme svobodní, abychom milovali.“**

Chiara Lubichová

Láska, která pochází od Boha, nás vede k tomu, abychom byli zodpovědní v rodině, ve škole, mezi přáteli a všude tam, kde žijeme.

Jsme povoláni budovat vztahy v míru.

Žít v lásce není jednoduše plodem našeho úsilí. Je to Duch Svatý, který nám byl dán a jehož můžeme neustále prosit, aby nám dal sílu být stále svobodnější od otroctví egoismu a abychom žili v lásce.

Zpracovalo Centrum Mladých pro jednotu
(Marco Elia Lorenzo Matteo Samuele Vincenzo)

Slovo života pro děti
říjen 2018

Duch Svatý v nás! Neomylný důkaz

„Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.“ (Gal 5,18)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Apoštol Pavel napsal krásný dopis křesťanům v Galacii ve středním Turecku.

V pár slovech jim řekl, že nejdůležitější věcí je milovat své bližní jako sebe sama, nebojovat mezi sebou a nepodléhat vzteku nebo závisti. Že by všude měli přinášet mír. Ale jak?

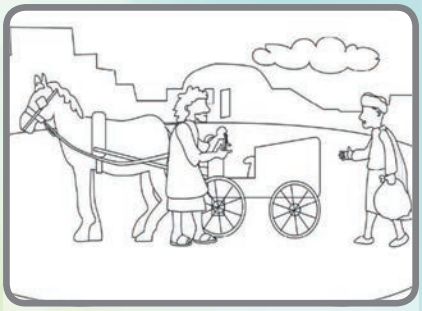

Můžeme se spolehnout na hnací pohon v našem srdci – na Ducha Svatého. On nás vede a pomáhá nám dělat vše pro dobro ostatních.

Elodie z Pobřeží Slonoviny vypráví: Moji rodiče se dnes ráno pohádali. Tatínek byl naštvaný a odešel do práce, aniž by dal mamince nějaké peníze na nákup. Maminka musela připravit večeři jen z toho, co jsme měli doma.

Pozdě večer se tatínek vrátil domů z práce a sedl si potmě v kuchyni. Cítila jsem se špatně, když jsem ho tak viděla. „Hlas“ v mém nitru mi řekl: „Jdi a promluv s ním!“ A tak jsem šla do kuchyně, říkala mu nějaké vtipy a on se začal smát.

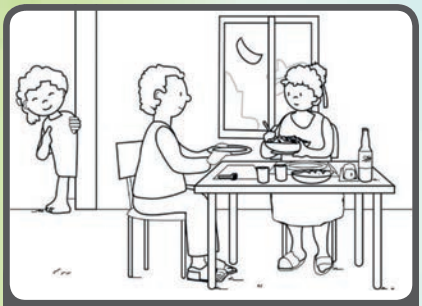

Pak jsem mu řekla: „Tati, maminka se na tebe nezlobí. Má tě ráda!“ Za chvíli jsem šla za maminkou a řekla jsem jí: „Mami, tatínek se na tebe nezlobí, má tě rád!“ Maminka přišla do kuchyně a prostřela nám k jídlu, které jsme všichni společně snědli.

V našem životě je mnoho lidí, kteří nám pomáhají, a my se jimi necháváme vést: maminka, tatínek, babička, dědeček, kněz, učitelé, …

A co nám říká Pán Ježíš:

Nechte se vést ... (*viz tajenka).*

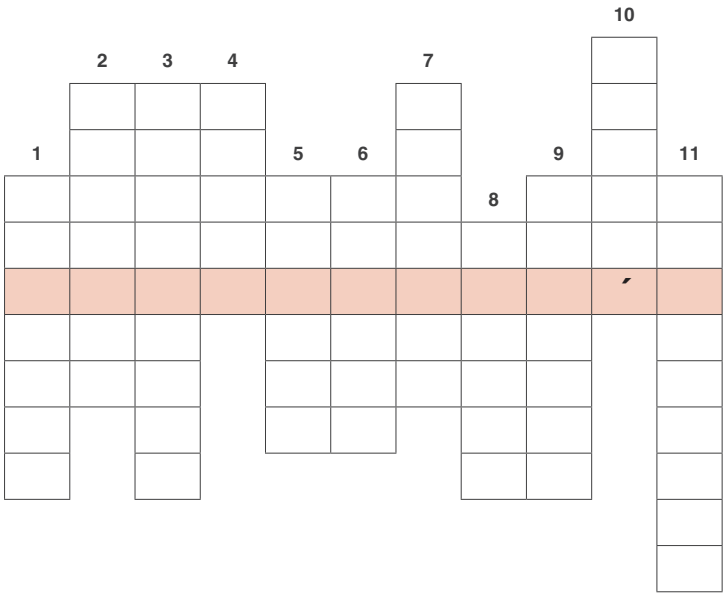

Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@dicb.cz

Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu.

Výherci z červnového vydání:
Rozálie Vondrková, Ondřej Jankovec, Vojtěch Kumnácký

DIALOG propojuje neziskovky s podnikateli

Rozjet několik zajímavých projektů a získat členskou základu místních neziskových organizací ze sociální oblasti, mezi které patří např. i Městská charita České Budějovice. Podařilo se to Spolku DialogCB, který od roku 2014 působí na Českobudějovicku.

Foto: Petr Kala

Biskup Vlastimil Kročil vyhlašuje vítězku prvního ročníku Žena Českobudějovicka

U zrodu organizace stála pětice nadšenců, jejímž cílem bylo propojovat ziskový a neziskový sektor a hledat možnosti vzájemné podpory, a to nejen finanční, ale využívat zkušeností z těchto dvou odlišných světů. Za dobu 4 let tak začaly vznikat různé projekty, které se postupně vyvíjí. Spolek se stal tzv. zastřešující organizací s cílem poskytovat místním neziskovkám (především ze sociální oblasti) servis v podobě **vzdělávání nebo dotačního poradenství.**

V loňském roce tak byla pro pracovníky těchto organizací uspořádána ve spolupráci s místní Ekonomickou fakultou JU tzv. **Manažerská akademie.** Průběžně mohou členské organizace čerpat zdarma také dotační poradenství a pomoc s tvorbou fundraisingových plánů, které jsou vodítkem pro získávání finančních zdrojů. *„V letošním roce se nám podařilo zrealizovat super akci, tzv. ‚fundraisingové auto´, které vozilo zástupce neziskovek na ojedinělé konzultace k zakladatelce Českého fundraisingového centra Janě Ledvinové,“* uvádí Tereza Koutská, která rozvíjí fundraising také v českobudějovické městské charitě.

Velkým projektem spolku je tzv. **Materiální banka.** Jejím smyslem je získávat vybavení domácností (nábytek, elektrospotřebiče a další) a přerozdělovat ho s pomocí poskytovatelů sociálních služeb jejich uživatelům. Jako pomocníky pro stěhování využívají klienty Domu sv. Pavla Městské charity České Budějovice. Pomoc Materiální banky je určena především pro členské organizace spolku, ale samozřejmě, když je potřeba, na členství nehledí a v minulosti vybavila něko-

lik klientských rodin Poradny Eva při Diecézní charitě České Budějovice. *„S vybavením pomáháme také samotným neziskovkám, kancelářský stůl, skříň nebo židle jsou vždy potřeba. Aktuálně pracujeme na rozšíření a profesionalizaci Materiální banky, poptávka i nabídka jsou velké a nestačíme vše uspokojovat, jak bychom si přáli“,* doplňuje Dana Kalistová, předsedkyně spolku a koordinátorka Materiální banky.

Budějcké Obědy Dětem
Dialog CB

„Aspoň jedno teplé jídlo denně“ je hlavním mottem sbírky **Budějcké obědy dětem,** která je určena na úhradu obědů v základních i mateřských školách pro děti v péči sociálně právní ochrany dětí českobudějovického magistrátu. Cílem není jen zaplatit dětem obědy, ale i pracovat s rodiči, motivovat je k větší zodpovědnosti a pomáhat jim řešit jejich tíživou finanční situaci. *„Za 3 roky působení jsme podpořili celkem 90 dětí a vybrali téměř 255 tisíc korun, z toho však obratem 210 tis. bylo vynaloženo na úhradu obědů“,* vypočítává Šárka Kovárnová, koordinátorka sbírky a rovnou dodává: *„Potěší nás jakákoliv částka zaslaná na náš sbírkový účet č. 2400870864/2010. A abych šla příkladem, sama pravidelně přispívám.“*

V letošním i loňském červnovém čísle časopisu Setkání jste si mohli přečíst o výzvě a volbě **Ženy Českobudějovicka.** Jedním ze dvou hlavních partnerů je totiž Biskupství českobudějovické, kdy záštitu kromě primátora města České Budějovice osobně převzal i diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil. *„Vybíráme ženy, které mnohdy tyto služby vykonávají ve volném čase a při dalším zaměstnání. Taková služba postiženým je jednou z těch nejvíce náročných“,* uvedl. V rámci této výzvy se hledá ženská osobnost z prostředí sociálních projektů, která svou prací a nadšením pomohla k rozvoji této oblasti. Historicky první byla Milena Urbanová, zakladatelka a ředitelka společnosti Auticentrum o.p.s., a letošní pak Zdena Kuviková, ředitelka společnosti FOKUS České Budějovice.

BURZA FILANTROPIE

Burza filantropie je pilotním projektem, který realizují společně s Koalicí nevládek Pardubicka. Je to obdoba „Dne D“, který vysílala Česká televize, a měl za úkol podporovat začínající podnikatele. Zde před komisi tvořenou místními podnikateli předstupují neziskové organizace se zajímavými projekty. *„V loňském i letošním roce proběhla vždy jedna Burza filantropie a celkem se podařilo přerozdělit téměř 300 tisíc korun!“,* říká František Kaiseršot, který českobudějovickou Burzu filantropie úspěšně řídí.

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Projekty spolku jsou z velké části financovány Evropskou unií prostřednictvím Operačního programu Zaměstnanost a statutárním městem České Budějovice. Nezanedbatelnou měrou je avšak za činností organizace dobrovolná práce a neutuchající nadšení a vize jejích zakladatelů.

Red.

DCR připravuje a zve....

Kurzy přípravy na manželství v r. 2018

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

DCR pořádá setkání kurzů přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Koná se **v kanceláři DCR v Kanovnické ul. 12 v Českých Budějovicích.** Pokud máte zájem, kontaktujte prosím t. č. 731 402 981.

V Českých Budějovicích vznikla **skupina rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“.** Její setkání se koná ve spolupráci s Modrou pomněnkou, z. s. vždy **poslední středu v měsíci v 17:30.** Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká, na našich webových stránkách najdete pozvánku k tisku. **Po prázdninách jsme se opět setkali 26. září v přízemním sále Děkanství u sv. Mikuláše.** Místo říjnového setkání zveme do divadla, viz níže.

DCR s P. Josefem Prokešem a P. Tomasem van Zavrelem zve na **Setkání lektorů příprav na manželství** všechny, kteří připravují snoubence na svatbu, ať laiky nebo kněze. Setkáme se **v pondělí 22. 10. v 18h v sále na faře ve Vodňanech.** Setkáním provází P. Josef. Jedná se o vzájemné obohacení v dosavadní různorodé praxi v naší diecézi a diskuzi. Na setkání se není nutné hlásit, důležité je udělat si čas a přijet.

DCR ve spolupráci s Dlouhou cestou a Jihočeským divadlem zve na představení **Budu kolem všude tebe,** které se koná **31. 10. 2018 v 19h v Malém divadle v Hradební ul. v Českých Budějovicích.** Představení vzniklo pod vedením scénáristky a režisérky Ivety Duškové na podnět maminek, které měly touhu zahrát divadlo o smutku, bolesti, znovu nabyté naději a o složité cestě, kterou musely ujít. Vstupenky jsou k dostání v pokladně Jihočeského divadla nebo přes www.cbsystem.cz

Adventní víkendové setkání rodin v Panském domě v Rožmitále pod Třemšínem s hostem **Danielem Hellerem od 30. listopadu do 2. prosince 2018.** Dodržíme obvyklé schéma dopolední přednášky zvlášť pro rodiče (během ní je zajištěno hlídání dětí), odpoledne bude následovat program pro všechny účastníky včetně dětí. Čeká Vás ticho a zastavení v krásném prostředí, ale i program pro celou rodinu šitý na míru adventnímu času. Přihlásit se je možné už nyní.

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Biskup Josef Hlouch u hrobu prezidenta E. Beneše v Sezimově Ústí

Dr. Beneš

V roce 1946 vyšla v nakladatelství Družstevní práce v Praze zajímavá biografická studie u nás dnes poměrně málo známého skotského spisovatele Sira Comptona Mackenzieho (1883–1972) s lapidárním názvem „Dr. Beneš".

„Píšeme rok 1938. Je 12. září večer, sedm hodin. Hitler se snaží vychrlit kalný proud svých pustých slov na účastníky norimberského výročního sjezdu NSDAP. V Anglii jsme poněkud zmateni…". Tak začíná Mackenzie svůj Prolog k biografii Dr. Edvarda Beneše, druhého prezidenta Československé republiky, aby v jeho závěru citoval z projevu Adolfa Hitlera větu: *„On i já jsme lidé dvou rozdílných světů".*

A bylo tomu skutečně tak. Zatímco Beneš byl představitelem demokratického světa, založeného na zásadách masarykovské humanity, Hitlerovi byl vlastní svět totality, násilného prosazování zcestných idejí, které za použití tvrdé demagogie a lží zavedly národy do zničující apokalypsy. Tyto dva rozdílné světy provázely ovšem kožlanského rodáka od samého počátku jeho veřejného působení. V průběhu let 1914–1918, později i při sjednávání poválečného rozdělení Evropy, byl svět války a svět míru byl náplní jeho života v Paříži. Ne vždy se mu vše podařilo. Při vzniku Československé republiky zůstalo nevyslyšeno volání Lužických Srbů. Nevrátilo se Slezsko, které Karel IV. neoddělitelně, stejně jako Moravu a obojí Lužici, inkorporoval do svazku Zemí koruny České. A nebylo nic platné, že v deklaraci britské vlády z 9. srpna 1918, oficiálně doručené dr. Benešovi, stálo: *„Čechoslováci postavili značně velikou armádu, bojující na třech různých bojištích, která se pokusila v Rusku a na Sibiři zastaviti německou invazi".* Podle tehdejšího britského ministra zahraničí Balfoura tato deklarace znamenala v zásadě zánik původní monarchie, rozpad Rakouska–Uherska.

Když psal Karel Čapek v roce 1931 druhou část své knihy „Hovory s TGM", zaznamenal názor prezidenta Osvoboditele na svého nástupce takto: *„Beneše jsem znal z Prahy jako kolegu z univerzity... Ve Švýcarsku jsem ho poznal blíže, a říkám vám, bez Beneše bychom republiku neměli. Mezi námi byla úplná shoda v hlavních liniích, i když jsem při tom nebyl, Beneš ve všem rozhodoval tak, že se to shodovalo se smluveným celkovým postupem".* Tomáš Garrigue Masaryk zde vyjádřil naprosto pregnantně svůj názor na Dr. Edvarda Beneše. Po právu v něm spatřoval svého nástupce, stejně tak záruku kontinuity demokratického pokračování mladého československého státu.

Prezident Dr. Edvard Beneš se celým svým životem, životními postoji a osudy snažil, aby odkaz svého učitele a přítele beze zbytku naplnil. Sem spadá jeho povzdech nad Mnichovskou dohodou, ve které spatřoval nejen zradu na našem státu, ale, a to snad především, na jeho osobě, od svých kolegů, zahraničních státníků, se kterými *„zahraniční politiku po dvacet let dělal".* Je třeba zdůraznit, že Beneš ve dnech Mnichova čelil surové mezinárodní kampani, vedené právě Adolfem Hitlerem a domácí Henleinovskou „pátou kolonou", nasměrované nejen proti Československu, ale zejména proti němu osobně. Dnes, po 80 letech Mnichova a po 70 letech od jeho odchodu na věčnost, můžeme konstatovat, že tehdy obstál se ctí.

Není účelem zde připomínat známé události londýnského působení prezidenta Beneše během 2. světové války nebo rozebírat jeho účast, či přímo vedení zahraničního odboje. Události, které se odbývaly v jeho nejbližším okolí, ať již v oficiálním sídle „londýnské vlády" na Grosvenor Place 9 nebo v Benešově soukromém sídle ve vesničce Aston Abbots, jsou dostatečně popsány jinde, zejména v souvislosti s přípravou atentátu na Reinharda Heydricha. Přesto je třeba zdůraznit, že v období 2. světové války neexistuje jiný státník, který by měl za svého života a okolnostmi ztížených možností před sebou tak velký a obtížný úkol. Úkol obhájit na mezinárodním poli existenci Československa, anulování nespravedlivé mezinárodní Mnichovské dohody a současně prosadit uznání kontinuity našeho státu a práva. Kromě

toho ještě trvale dodávat našim vojákům, odbojářům a nakonec i obyčejným lidem doma, naději a víru v ukončení války a v pokračování demokratického státu, u jehož zrodu stál.

Záruky, které daly západní mocnosti Československu v době mnichovské krize, zůstaly prázdnou literou. Od 30. září 1938 žil Beneš jediné myšlence a jedinému životnímu cíli: odčinit Mnichov a obnovit Československou republiku. Zdálo by se, že vítězství nad nacistickým Německem znamenalo pro Beneše satisfakci a umožnilo pokračování budování demokratického státu. Skutečnost byla jiná. Ještě v průběhu války se Beneš dostával postupně do izolace. Představitelé československé emigrace, s blížící se porážkou hitlerovských armád, začali upřednostňovat své partikulární stranické cíle a připravovat likvidaci svých potenciálních oponentů. V případě dr. Beneše snad jeden příklad za všechny. Jde o událost, kdy byl Beneš, již jako československý prezident, přítomen na půdě své vlasti v Košicích. Došlo k ní 18. dubna 1945. Beneš tehdy obdržel zprávu o postupu 3. americké armády pod velením generála George Pattona, za československou západní hranici ve směru na Plzeň. Prezident měl údajně zvolat *„Díky Bohu, díky Bohu!“* a hned běžel oznámit tuto radostnou zprávu své manželce, paní Haně. Právě na této historce je vidět, že již v dubnu 1945 v Košicích, ještě za trvání bojů, byl uměle izolován, aby nemohl účinně zasahovat. Benešovým záměrem bylo napomoci dalšímu urychlenému postupu americké Pattonovy armády ve směru na Prahu. Vyžadoval proto na svém štábu přímé radiotelegrafické spojení s Londýnem, kde hodlal intervenovat u premiéra Winstona Churchilla. Přestože byla radiostanice k dispozici, sovětští vojenští činitelé, v dohodě s tehdejším gottwaldovským vedením KSČ, nedali k jejímu zapojení souhlas. Prý, aby nebyl narušen další postup Rudé armády...

Beneš sám svůj poválečný osud Comptonu Mackenziemu předpověděl. *„Z počátku mít opozici nebudu…Dnes, zdá se, jsou opět všichni na mé straně – zůstanou tak patrně alespoň na několik měsíců… i moji dřívější nejzarytější nepřátelé jsou dnes mými horlivými obdivovateli... Po celý svůj život jsem zápasil“.*

Prezident Beneš byl po svém návratu do vlasti oslavován, ale také stále více a více „odstavován“ od účasti na vládě. Přestože se jednalo o těžce nemocného člověka, byl svou osobností pro národ více než symbolem. Byl zárukou dalšího demokratického vývoje. Takovým byl a zůstal i po své abdikaci v červnu 1948, kdy jeho sídlo v Sezimově Ústí již hlídala Státní bezpečnost. Při vzpomínkovém shromáždění, 3. září 2018 u hrobu dr. Beneše v Sezimově Ústí, otec biskup Vlastimil ve své promluvě řekl: *„Můj předchůdce v biskupském úřadě, který se zúčastnil pohřbu pana prezidenta, Josef Hlouch, napsal pro dnešní den ve své Minutěnce tato slova: ‚Neplač nad obtížemi dne a života, nad obtížemi společného života, nad tíží práce, nad svými bolestmi – plačme nad svými hříchy, nad zkázou duší‘. Je proto naším úkolem, abychom celým svým působením, svým jednáním zabránili zkáze duší a přispěli rozhodujícím způsobem k udržení demokratického života naší společnosti, jak by si to zajisté přál prezident Budovatel dr. Edvard Beneš.“*

Jan Kotous, Zdeněk Mareš

Zveme vás…

- **6. 10.** Č. Budějovice, Piaristické náměstí – **Den seniorů – Radost ve stáří;** těšit se můžete na mši sv. s biskupem Vlastimilem Kročilem a varhanním doprovodem katedrálního regenschori Karla Ochozky, přednášku otce Stanislava Brožky, sdílení ve skupinách, představení práce Charity a pobožnost s otcem Tomasem.

- **7. 10.** 9:00 Č. Budějovice, kostel P. M. Růžencové – **130 let Kongregace bratří Nejsvětější svátosti – petrinů – Poutní slavnost Panny Marie Růžencové,** grilování na dvoře, představení v 18:00 Popelka Nazaretská - sbor Gabriel

- **20. 10.** Kroměříž – **50 let Humanae vitae – konference;** pořádají Liga pár páru ČR, Liga pár páru SR a Centrum pro rodinný život Olomouc. Podrobnosti: http://www.lpp.cz/hv/

- **21. 10.** ČR – **Misijní neděle 2018;** individuální akce ve farnostech

- **22. 10. 2018–8. 2. 2019** Č. Budějovice – **Svatí všedního dne – kurz univerzity třetího věku** prof. Martina Weise hodlá přiblížit vybrané postavy světců a světic a na jejich životě dokumentovat proměny náboženského, kulturního, spirituálního i politického života v běhu věků.

- **23.–24. 11. Olomouc – Konference o evangelizaci;** Mons. Jan Graubner, Miriam Swaffield, P. Josef Prokeš, Kateřina Lachmanová, ad. Přednášky, workshopy, svědectví, večer chval. Informace a přihláška http://www.lpp.cz/hv/

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

3. 10.	16:00	Č. B., katedrála sv. Mikuláše – – mše svatá k zahájení akademického roku
6. 10.	9:00	Č. B., Kostel Obětování P. M.: mše svatá – Den seniorů
9.–16. 10.		Izrael – pouť
19. 10.	17:30	Pardubice – mše u příležitosti setkání matek
21. 10.	9:00	Č. B., katedrála sv. Mikuláše: Misijní neděle – mše sv.

Z diáře biskupa Pavla Posáda

4. 10.	10:00	Veselí nad Lužnicí, Dům sv. Františka: Pouť ke sv. Františku, mše svatá
13. 10.	18:00	Žarošice: mše svatá k zakončení poutní sezóny k P. M. Fatimské
16. 10.	17:00	Č. B., katedrála sv. Mikuláše: Rekviem – 15let od úmrtí biskupa Lišky
21. 10.	9:30	Kaplice, kostel sv. Petra a Pavla: biřmování + výročí 110 let od úmrtí P. Josefa Jílka

Změna vyhrazena.

Přinášet všem radostnou zvěst

Misijní neděle ve Vodňanech

Dnes se chceme společně zamyslet nad misijním posláním Církve ve světle poselství papeže Františka ke Světovému dni misií 2018. Misie je jedno ze základních poslání Církve. Netýká se jen určité skupiny lidí, ale Církve jako celku.

Mnozí z nás si mohou myslet, že jsme málo schopní, že nemáme dostatečnou výbavu, abychom zvládli takovýto úkol. Snad právě proto je potřeba poznat, v čem takové poslání spočívá. Úzce to souvisí s důvodem, proč Kristus založil Církev.

Není toto společenství něčím nadbytečným v dnešní době? Vyskytují se totiž názory, že víra v Ježíše Krista ano, ale Církev jako instituce je něčím, co už je dávno přežité, že Církev k takovému poslání není zapotřebí. Jsou to mylné názory a důkaz můžeme vzít z běžného života. Narození nového člověka samo o sobě ještě nestačí, aby takový jedinec mohl na tomto světě obstát. Je zapotřebí, aby měl zázemí důvěry a jistoty rodiny, která mu umožní růst a dospět. Kdybychom neměli rodiče (přičemž rodičovství nespočívá pouze ve fyzickém plození, které se týká i jiných živočichů, ale především v dlouhodobé výchově, která v porodních bolestech buduje nové generace), člověk v počátku by neměl dostatek sil obstarat si základní životní potřeby. Nebyli bychom schopni se naučit ani mluvit. Naše poznání je kusé a nedokonalé, jsme odkázáni především na smyslové vnímání. Malé dítě si osvojuje nové poznatky zkoumáním jednotlivých věcí smyslovou výbavou. Když dítě dostane do ruky nějaký předmět, napřed ho vidí, pak ho vezme do ruky, ochutná a zjišťuje, zda vydává nějaký pach či zvuk. Zapojuje postupně všechny dostupné smysly, aby si vytvořilo co možná nejpřesnější popis věci. Pak přijde někdo, kdo tuto věc pojmenuje. Vzniká tak pojem s konkrétním obsahem. Z toho je patrné, že je to většinou rodič, kdo má vliv na myšlení nového jedince. Je to také jedna ze základních podmínek porozumění. Jinak tomu není ani v otázce poznání o Bohu a mluvení o Něm. Někteří však mohou namítnout, že pak poznání a myšlení chybí objektivní základ. Aby k této pochybnosti nedocházelo, musíme ještě doplnit, že subjektivní poznání, jak přirozené, tak nadpřirozené, ještě provází jakási objektivní intuice, která je však v nynějším stavu člověka poutníka nedokonalá. Je proto potřeba, aby byla rozlišena. Zde je nevyhnutelný úkol rodičů. Tak je tomu také v rovině přirozeně nadpřirozené.

Poznávat Boha a mluvit o Něm je nutně spojené s Církví. Proto také Kristus založil Církev, jež je nazývána Matkou všech živých *„Jako matka, která učí své děti mluvit, a tím i chápat a komunikovat, i naše matka církev nás učí řeči víry, aby nás naučila víře rozumět a žít ji.“* (KKC 171). I slova sv. apoštola Pavla nám nutnost v růstu misijního poslání potvrzují: *„Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.“* (1 Kor 13,9–13)

Misijní poslání je konáno pro ty, kteří jsou ve víře nedospělí a mohou ho vykonávat ti, kteří už dospěli, a děje se v lásce. Uskutečňováním misijního poslání zůstává víra stále mladá. (Viz poselství papeže Františka). V určitém slova smyslu však zůstáváme pořád dětmi. Chce se tím říci, že nikdo z nás nemůže prohlásit, že už dosáhl úplného poznání Krista, jinak by se zastavil na cestě a od té chvíle by začal stárnout. Ten, kdo však má vyšší poznání, je tím poznáním zavázán. Nemá si ho nechávat pro sebe, ale předávat ho dál, zvláště když se týká poselství života věčného. Máme se chovat jako dobří hospodáři. Pán Ježíš odpovídá sv. Petrovi na otázku, zda podobenství o dobrém hospodáři říká jen jim nebo všem: *"Když Pán ustanovuje nad svým služebnictvem správce, aby jim včas rozdílel pokrm, který správce je věrný a rozumný? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu nalezne, že tak činí. Vpravdě pravím vám, že ho ustanoví nade vším, co mu patří. Když si pak onen služebník řekne: 'Můj pán dlouho nejde' a začne bít sluhy i služky, jíst a pít i opíjet se, tu pán toho služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, vyžene ho a vykáže mu úděl mezi nevěrnými. Ten služebník, který zná vůli svého pána, a přece není hotov podle vůle jednat, bude velmi bit. Ten, kdo ji nezná a udělá něco, zač si zaslouží bití, bude bit méně. Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává, a komu mnoho svěřili, od toho budou žádat tím více. Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vzňal!* (Lk 12,42-49)

Misijní poslání se týká každého křesťana. Je to radostné poslání, které upevňuje víru. (Viz poselství papeže Františka). Uskutečňuje se tak odpovědnost každého křesťana za celý svět a jeho budoucnost. Můžeme si opět učinit přirovnání. Základním posláním člověka jako muže a ženy na tomto světě je založit rodinu, která se stává zdrojem života. Přichází na svět nové generace, které přenáší život dál a dál. Křesťan má ještě vyšší poslání, totiž účastnit se na předávání věčného života, který se uskutečňuje skrze nezasloužený dar víry pocházející od Boha. Víra je však z hlásání. Sám apoštol Pavel připomíná, že *„Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť 'každý, kdo*

Děvčata z Bangladéše – diecéze Mymensingh

vzývá jméno Páně, bude spasen'. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li posláni? Je přece psáno: 'Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!' Ale ne všichni přijali evangelium. Už Izaiáš říká: 'Hospodine, kdo uvěřil naší zvěsti?' Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova." (Řím 10,12 -17)

Pro mnohé z nás je misijní poslání spojeno s představou, že se týká národů, které jsou od nás vzdálené. Avšak missio ad gentes se týká i těch, kteří sice žijí v kulturních křesťanských zemích, ale nevyznávají Krista svým srdcem. *„Tou nejopuštěnější periferií ze všech je místo, kde lidstvo potřebující Krista zůstává k víře netečné, anebo se dokonce k plnosti života v Bohu staví nepřátelsky. Každá hmotná i duchovní bída, každá podoba diskriminace našich bratří a sester je vždy důsledkem odmítání Boha a jeho lásky."* (poselství papeže Františka).

Zvláště v Evropě to dnes prožíváme. Vliv médií a virtuální reality, které se vyhýbají křesťanským tématům, zapříčiňuje odklon člověka od evangelních hodnot a života podle nich. A tak ačkoliv se ocitáme historicky v křesťanské kultuře, přesto jsme na jejím okraji. Jsme v prostředí duchovní bídy. O to více je aktuální misijní poslání křesťana v místě, kde žijeme. Nejedná se o povinnost, ale o vznešené poslání založeném na radosti z vykoupení člověka. *„Mojžíš píše o spravedlnosti, založené na zákoně: 'Člověk, který tak jedná, bude živ.' Avšak spravedlnost založená na víře mluví takto: 'Nezabývej se myšlenkou: kdo vystoupí na nebe?' – aby Krista přivedl dolů – 'ani neříkej: kdo sestoupí do propasti?' – aby Krista vyvedl z říše mrtvých. Co však praví? 'Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci'; je to slovo víry, které zvěstujeme."* (Řím 10,5-8)

Nebojme se tedy pustit se do díla spásy skrze misijní poslání a svědčit o Lásce Boha, který miluje člověka do krajnosti, což potvrdil tím, že neušetřil svého vlastního Syna, aby nás vykoupil ze hříchu a smrti. Svědectví o Lásce má mnoho rovin a každému je dáno mnoho příležitosti k tomuto svědectví. Učme druhé mluvit a uvažovat o Bohu a nalézat k němu hluboký osobní vztah. Je to poslání naší rodiny Církve, ve které jsme se i my narodili k věčnému životu.

Mons. David Henzl,
generální vikář Diecéze českobudějovické

XI. celostátní katechetický kongres

Začal nový školní rok a katecheté mají možnost načerpat nové zkušenosti a vzájemně se obohatit na setkání v Třešti u Jihlavy 26.–28. října 2018.

Setkání s podtitulem „Misijní dimenze církve" bude příležitostí pro rozšíření odborných znalostí, načerpání inspirace do další služby a především možností výměny zkušeností mezi kolegy. Během kongresu bude také možné se zúčastnit praktických seminářů. K zakoupení nebo k inspiraci budou tematické knihy, pomůcky a další užitečné materiály za zvýhodněné ceny.

Na kongresu mj. vystoupí:

- František Štěch s přednáškou „Radost Evangelia – – O Evangelizaci mezi národy"
- P. Kamil Obr – „Katecheze jako jeden z hlavních nástrojů pastorační proměny farnosti"
- P. Jakub Sadílek OFM – „Městské misie (zaměřeno na katechety)"
- Karel Starý – „Jak zapracovat téma misií do výuky náboženství a do farní katecheze"
- Ludmila Muchová – „Dialog s nevěřícími lidmi vedený na půdě výchovy a vzdělávání"
- Mons. Pavel Konzbul – „Bible jako misijní katechetický příběh a otazník"
- Mons. Jan Graubner – „Katecheta (učitel náboženství) – – důležitý misionář v českém sekulárním prostředí".

Informace o programu, ubytování a přihlášku naleznete na webové adrese: www.bcb.cz/udalosti/celostatni-katecheticky-kongres/

DKS

BISKUPSKÉ GYMNÁZIUM přivítalo nové studenty

Do osmiletého studijního programu nastoupilo 30 studentů

Slavnostní imatrikulací přivítalo 3. září letošní školní rok na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna v Č. Budějovicích 104 studentů prvních ročníků. Nejen pro ně gymnázium připravilo novinky v zázemí pro výuku i relaxaci a trávení volného času. V kostele sv. Rodiny uvítal studenty také otec biskup Pavel Posád.

„Je na tom něco krásného, moci začít. Tak jako rádi začínáte psát na první stránku nového sešitu, který je ještě zcela nový, tak také otevřete nové učebnice a budete objevovat něco nového. Ze strany biskupství – zřizovatele vašeho gymnázia, máte při svém studiu plnou podporu,“ povzbudil otec biskup nové studenty.

Ti mohou využít zcela nové učebny, rychlejší internet ve třídách či venkovní relaxační zónu. Novinkou je také bezbariérový přístup, nové zázemí internátu a zajištění větší bezpečnosti. Studenti sami rozhodli o umístění wi-fi připojení. Úpravy realizované s cílem zlepšit vyučovací podmínky i možnosti trávení volného času studentů by měly přispět k udržení vynikajících výsledků letošních maturit, které výrazně přesahují krajský i celostátní gymnaziální průměr.

Ve školním roce 2018/2019 navštěvuje školy zřizované Biskupstvím českobudějovickým 720 studentů na BIGY a 495 žáků na Církevní základní škole při BIGY.

Red.

Personalia

A. Ustanovení:

Mgr. Pavel Kortus byl od **1. 9. 2018** jmenován **nemocničním kaplanem v Nemocnici Strakonice, a. s.** Č. j.: 2154/2018.

S. M. Jana Pavla Hořáková byla k **31. 8. 2018** odvolána z funkce **nemocniční kaplanka v Nemocnici Prachatice, a. s.** Č. j.: 2162/2018.

S. M. Margareta Pavloková byla od **1. 9. 2018** jmenována **nemocniční kaplankou v Nemocnici Prachatice, a. s.** Č. j.: 2163/2018.

B. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Jaroslav Karas oslavil **25. 9. 2018 své padesáté páté narozeniny.**

R. D. Mgr. Petr Misař oslaví **12. 10. 2018 své padesáté páté narozeniny.**

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

R. D. Mgr. Pavel Šimák oslavil **25. 9. 2018 své dvacáté páté výročí kněžského svěcení.**

R. D. Mgr. Jan Poul oslavil **25. 9. 2018 své dvacáté páté výročí kněžského svěcení.**

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Inzerce

Setkání s Písmem Svatým

V pořadí Malých proroků se na druhém místě nachází Jóel. Se svými čtyřmi kapitolami patří spíš mezi středně dlouhé Malé proroky.

Vzhledem k předcházejícímu Ozeáši se liší především tím, že není datován a že jeho narážky na události ve světě jsou velmi vágní a obecné. Prorok hovoří o Jeruzalému, o chrámu a o některých okolních národech jako Edómcích, Egypťanech, Týru, Sidónu aj., ale nezmiňuje žádné konkrétní postavy nebo historické události. Tato kniha není vázána na žádnou konkrétní dobu a její poselství má mnohem obecnější charakter.

Prorok Joel - Michelangelova freska v Sixtinské kapli

Ač se tato kniha zdá být směsicí nesourodých výroků, na pozadí prorokových slov se odvíjí zajímavý „příběh“. Prorok je svědkem přírodní katastrofy (Jl 1–2) a vysvětluje ji ve světle Božího slova, za pomoci neustálých odkazů na různé starozákonní knihy, zvláště na Exodus, Deuteronomium a různé další prorocké knihy. Je tak příkladem, jak Boží slovo v Písmu zůstává stále živé a je nástrojem k pochopení událostí okolo nás.

Prorok začíná dlouhým popisem souběžného nájezdu kobylek a sucha. Důsledkem je neúroda, hlad a následně smrt. Tutéž situaci prorok přirovnává ke vpádu cizího vojska do země. Proto prorok vyzývá k pokání. Veršem 2,17 se „děj“ knihy láme a přechází do druhé části, k Boží odpovědi. Přírodní katastrofa není chladným „trestem“ za hřích národa, nýbrž v prvé řadě příležitostí a podnětem k revizi vlastního života a vztahu s Bohem a k jejich nápravě.

Druhá část knihy, Boží odpověď, se skládá z několika na sebe navazujících výroků. Nejprve se Bůh vyjadřuje ke kobylkám a suchu a slibuje nápravu: zahnání nepřítele/kobylek, plodnost země a obnovení blahobytu. U toho se však nezastavuje; pokračuje dále. Odpověď na nářek, prosby a pokání lidu vyprovokované přírodní katastrofou ústí do Božího obrácení se k jeho lidu a do návratu k Boží vládě nad stvořením, což má mnohem širší dosah, než by si lidé mohli myslet či jen doufat. Bůh poskytuje nejen to, oč prosili – úrodu a možnost obživy a (pro nás patrně nečekaně) možnost mít něco, co lze Bohu obětovat –, ale jde mnohem dále. Ve třetí kapitole slibuje dar svého ducha každému členu svého národa: bude to znamenat konec zprostředkovatelské prorocké funkce, Bůh se přiklání ke svému lidu a navazuje osobní vztah s každým jeho členem. Nezůstává však ani u toho. Je třeba „vyjasnit vztahy“, očistit je a nastolit spravedlnost. Existují Boží nepřátelé a nepřátelé Božího lidu, kteří jej utiskovali a trýznili. V knize Jóel (jako i v některých dalších prorockých knihách) jsou Božími nepřáteli okolní národy: Edóm, fénická města Týr a Sidón, dále Pelištejci, Egypťané a další. Pokání národa vyprovokované neúrodou má tedy dalekosáhlé důsledky: Bůh ukazuje, že jakmile se rozhodne ujmout své vlády a napravit situaci, udělá to důsledně. Jeho jednání daleko překračuje lidská očekávání.

Jóelova prorocká kniha byla pravděpodobně napsána v době po návratu z babylonského zajetí. Slibuje Izraelskému národu východisko z patové situace, v níž se nacházel, a snaží se v něm vzbudit důvěru v jeho Boha. Národ se vrátil ze zajetí, znovu vybudoval chrám a Jeruzalém, ovšem nic se nestalo: dřívější sláva národa se nevrátila, Bůh nežehná, na zemi naopak doléhají Boží rány. Prorok se snaží udržet národ v naději, v očekávání v Boží zásah. Za tímto účelem kniha využívá klíčového prorockého termínu „Hospodinův den“. S tímto termínem pracuje různým způsobem více prorockých knih, ale Jóel v sobě shrnuje snad všechny jeho aspekty. „Hospodinův den“ označuje okamžik, kdy Bůh zásadním způsobem zasáhne do života svého lidu: aby jej zachránil od nepřátel, ale i aby jej potrestal; aby přísně sjednal spravedlnost ve světě a mezi národy, ale i aby smířil národy mezi sebou.

Lidé v knize Jóel reagují na hlad způsobený přírodní katastrofou, ale Boží odpověď je co do svého rozsahu nečekaná: člověk není s to dohlédnout důsledků a šíře Boží činnosti. To dokazuje i skutečnost, že Boží přislib daru svého ducha všem členům národa, cituje svatý Petr o Letnicích (Sk 2,17–21): naplněním Jóelova proroctví o vylití Božího ducha v Hospodinův den je pro něj seslání Ducha svatého na apoštoly, okamžik považovaný za vznik Kristovy církve.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Papež František
Evangelii gaudium (e-kniha)

Apoštolská exhortace papeže Františka, při níž vycházel ze závěrečných propozicí synodu o nové evangelizaci. Exhortace se vyznačuje velmi přístupnou a čtivou formou a nese se v téměř důvěrném tónu.
94 s., zdarma ke stažení na Palmknihy.cz a Kosmas.cz

Papež František
Gaudete et exsultate (e-kniha)

Ve své třetí apoštolské exhortaci reflektuje papež František všeobecné povolání ke svatosti. Zamýšlí se nad tím, jak můžeme na tuto výzvu odpovědět v dnešním moderním světě. Hlavní myšlenkou exhortace je, že svatost znamená následování Ježíše.
96 s., zdarma ke stažení Palmknihy.cz a Kosmas.cz

Peter Kreeft
Tolkienovo vidění světa (e-kniha), *Křesťanská filozofie Pána prstenů*

Dobrodružné a strhující čtení Tolkienových děl nelze jistě napodobit. Nicméně nemálo zajímavá a přitažlivá může být i "výprava" do myšlenkového světa tohoto známého autora. Objevte bohaté křesťanské poselství ukryté v literární tvorbě autora.
335 s., 175 Kč

Maria Grace Dateno FSP
Ztracené nádobky

Ve svém nejnovějším dobrodružství se sourozenci Caleb, Hana a Noe nečekaně dostávají do městečka Kafarnaa. Tady Ježíše všichni dobře znají, vždyť tu zrovna nedávno vzkřísil dcerku představeného synagogy, Jaira. Teď je na cestách, ale jistě se do Kafarnaa vrátí. Setkají se s ním konečně sourozenci? Jenže z hrnčířské dílny se ztratily vzácné nádobky a Caleb je podezřelý z jejich krádeže. Musí odhalit skutečného zloděje. Povede se mu to? A poučí se z toho, co zažil na téhle výpravě do doby Ježíšovy?
Brož., 80 s., 99 Kč

Kateřina Šťastná
Misionářka lásky
Vyprávění o Matce Tereze

Vyprávění o životě Matky Terezy pro děti s úkoly pro malé posluchače a čtenáře. Bohatě ilustrováno.
Dotisk, brož., 56 s., 149 Kč

Sophie de Mullenheim
Zapomenutá závěť

Osud celého sirotčince je ohrožen zpochybněním Élisabethiny závěti, díky níž v něm žijí řeholnice a opuštěné děti. Podaří se najít ztracený dokument? Zůstanou Emílie s Konstancií v tomto posledním dobrodružství věrné sestrám z Naděje?
Brož., 232 s., cca 265 Kč,
vyjde v druhé půli října.

Foto: Marie Kulhánková

Misijní pouť rodin na Klokotech

Jsi navždy zodpovědný za to, co jsi k sobě připoutal. Tak by se dalo v jedné větě shrnout příjemné odpoledne, které spolu prožili účastníci prvního ročníku Misijní pouti rodin.

Tato věta zazněla v pohádce Malý princ, sehrané divadelníkem Víťou Marčíkem mladším pro malé i velké. Následoval dělený program, v němž na rodiče čekali manželé Poláčkovi z Diecézního centra pro rodinu s moderovanou diskuzí na téma Rodina na misiích? Děti mezitím cestovaly kolem světa – v Austrálii sbíraly perly, v Evropě zažily black out, v Americe se běhal indiánský běh… A snad se zážitkově dotkly různorodosti a stejnosti lidství. Spolu se všichni sešli zase až na mši svaté, celebrované hostem P. Petrem Dombkem, omi. Ten zasažen onou větou z Malého prince postavil svou promluvu na myšlence: Jsi navždy zodpovědný za to, co jsi k sobě připoutal. V duchu společného odpoledne bylo možné vztahovat na naše nejužší vztahy – rodinu, ale také na stvoření, 1. září je dnem modliteb za tento dar, a dovolili jsme si tuto větu postavit i opačně a prosili Stvořitele, abychom si byli vědomi, že on tuto zodpovědnost cítí i vůči nám.

Následná aktivita „Evžen běží pro Srí Lanku“ by se dala k tomuto tématu vztáhnout také. Zápisné tohoto běhu bylo spolu s výtěžkem Misijního jarmarku věnováno projektům, které Papežská misijní díla dlouhodobě podporují na Srí Lance, a osudy dětí v dětských domovech jim nemohou být lhostejné. Název běhu symbolicky vyjádřil, že se připojuje jménem svého zakladatele i Kongregace misionářů oblátů Panny Marie. Všech 25 účastníků běhu, včetně P. Dombka, se už těší na další ročník!

Hana Koukalová